

Slum: ZAČÁTEK NOVÉHO ŠKOLNÍHO ROKU

Začala mi škola a s ní i studijní povinnosti, za jejichž neplnění jsem vždycky trestán tradiční výchovnou metodou, tedy výpraskem na holý zadek. Jak už to tak bývá, po nástupu do nového školního roku, tedy do druhého ročníku gymnázia, se mi jako většině šestnáctiletých kluků vykourí z hlavy všechno, co jsem ještě v červnu uměl.

Ne že by mé školní výsledky byly nějak extra tristní. Táta mě drží zkrátka a zatím jsem vždycky prospíval s vyznamenáním (no na základce jsem na konci devítky vyfásl trojku z chemie, za kterou jsem si vykoledoval pořádný výprask, ale o tom jindy).

Pro pochopení, jak vůbec celá má výchova probíhá. Když jsem byl ještě hodně malý kluk, tzn. do nástupu povinné školní docházky, tak mě táta trestal pouze symbolickým plácnutím po zadku. No na prvním stupni už ty mé výprasky nabyly mnohem organizovanějšího rázu, ale protože jsem byl pro tátu ještě pořád dítě, tak jsem pouze dostával maximálně vařečkou, a to za velké kázeňské poklesky.

Každopádně, ať už mi je osm, deset, či šestnáct roků, vždy to probíhá svým způsobem stejně. Každý pátek přesně v osm hodin večer se musím převléct do pyžama, kleknout si doprostřed svého pokoje, a čekat na tátův příchod. Ten přijde, vezme žakovskou, kterou mám položenou na psacím stole, nakoukne do ní, a buď řekne, že je všechno v pořádku, a pošle mě spát, anebo následuje „pohlazení“ po zadečku.

A tak tomu bylo i minulý pátek. Sice jsem se tátovi mohl pochlubit jedničkou z češtiny a francouzštiny (v jazycích jsem vždycky exceloval), ale zato jsem věděl, že v případě matematiky tomu bude mnohem hůř. První prověrka, která měla prověřit osvěžit naše znalosti z prváku, skončila trojkou. Věděl jsem, že tím tátu moc nepotěším. Radek, můj kámoš, mě ale uklidňoval, že v mém případě to snad skončí jenom naplácáním na holý zadek, zatímco on se za pětku z češtiny může připravit rovnou na řemen, v lepším případě vařečku.

Po vyučování jsem zamířil rovnou domů a napsal si domácí úkoly. V kuchyni na stole ležel vzkaz s pětikilem, abych skočil nakoupit, a tak jsem se ještě stavil v obchodě. Když jsem věděl, že mám splněné všechny své povinnosti (dal jsem si na tom obzvlášť záležet, aby neměl táta záminku k dalšímu výprasku), šel jsem s Rádou ven si někam zakopat.

Na půl šestou jsem dorazil domů, pozdravil se s tátou, který se zrovna vrátil z práce. Oba jsme se navečeřeli. Já pak sklidil ze stolu, umyl nádobí, šel do koupelny si vyčistit zuby, a pak rovnou do pokoje. Na psacím stole ležel počítač s mou elektronickou žakovskou, kterou zdobila trojka z geometrie, klečel na koberci směrem ke dveřím, a čekal na otce.

Ten přišel až pět minut po osmé, takže mě kolena začínala trochu tlačit. Posadil se ke stolu. Následovala chvíle mlčení, která byla pro mě vždy horší, než samotný výprask. „Lukáši, pojd' sem,“ vyzval mě táta. Zvedl jsem se, a šel k němu. Táta si mě hezky posadil na klín a řekl: „Koukám, že se ti z hlavy zase vykouřilo všechno, co jsem tě minulý rok naučil. Jinak bych si nedokázal vysvětlit, jak mohlo studentovi gymnázia dělat problém narýsovat jednoduchou kružnici vepsanou trojúhelníku. To by měl umět i deváták! Ale protože teprve začal školní rok, tak to vidím jenom na mírnější výprask. Nicméně momentálně ti vychází z matematiky trojka, a proto odted' bude každá horší známka než dvojka trestána vařečkou! Ted' se postav a stáhni si ty trenky!“

Poslechl jsem tátu. Ten si mě lehce položil na klín a naplácal mi na holý zadek. Jsem velký kluk, takže to pro mě nebylo tak hrozné, ale tátovy ruce jsou silné, a protože mě plácal dlouho, aby měl ten výprask alespoň nějaký účinek, tak už jsem ke konci trochu kňoural. Bylo to celkem 25 na levou a dalších 25 na pravou půlku mého zadku. Následovalo 10 minut klečení v koutě, a pak rovnou do postele.

V sobotu ráno jsem vstal přesně, jak mám, v osm hodin. S tátou jsme se nasnídali. „Lukáši, máš pro dnešek zaracha. Připravil jsem Ti nějaké příklady z matematiky. Dneska se budeš učit a odpoledne si Tě zkontroluji,“ bylo mi řečeno. Co se dalo dělat? Ostatně Radek mi také napsal, že musí být celý víkend doma, a že má zadek v jednom ohni, protože jeho táta skutečně sáhl po pásku, a to vojenském, takže mu zůstaly pořádná jelita. Stejně bych neměl venku moc, co dělat.

Celé dopoledne jsem se tedy pokoušel osvěžit své předchozí znalosti. Po obědě mi přišlo, že už se to trochu lepší. Táta mi položil na stůl písemku ze sbírky úloh z matematiky. Kvadratické rovnice jsem vyřešil v pohodě a zdálo se mi, že jsem zvládl i dělení mnohočlenů. V geometrii, která mě vždycky nebavila, jsem si už tak jistý nebyl, ale kružnici vepsanou trojúhelníku jsem zvládl snad lépe.

Táta mi ve tři hodiny oznámil, že končíme. „Maximální počet bodů je 20. Za každý ztracený bod dostaneš jednu ránu vařečkou na zadek!“, řekl otec. Začalo vyhodnocení. Dostal jsem 15 bodů, což by stačilo na dvojku, ale jen tak tak. „Ajaj. Sice lepší, ale jenom o kousek. Zítří si nad to spolu sedneme, a snad už to bude lepší. Tak pojd'. Víš, co máš dělat,“ konstatoval táta.

Já si stáhl džíny a boxerky a přehnul se přes koleno. Rukama jsem se přidržel koberce. Plesk! Pořádná rána zasáhla pravou půlku mého zadečku, který se ale už téměř zahojil ze včerejšího výprasku. Au!, vyjekl jsem po druhé. Ran bylo jenom pět, ale zato si táta dával sakra záležet, abych je cítil. Po výprasku mě po zadku pohladil a trochu poplácal. Pak jsem ještě chvíli klečel v koutě, ale jenom pět minut. „Dnes už tě nechám být. Jestli chceš jít ven, můžeš. Ale zítří nás tě čeká další tvrdá lekce,“ řekl mi táta.

V neděli už jsem písemku zvládl pouze se dvěma ranami vařečkou. Poté mě táta objal, trochu mi pocuchal vlasy a pochválil mě. „Doufám, že víš, že to všechno dělám jenom pro tvoje dobro, chlapče,“ dořekl táta. „Vím, a polepším se, tatko,“ odpověděl jsem. Tak snad už to bude s mými dalšími školními výsledky lepší.